

RESSÒ DE LA PARAULA

ELS POLÍTICS

Desmitificació

La política és l'art d'exercir el poder per al bé comú i el polític és un servidor d'aquest bé. És a dir, la política és un art i el polític és un artista.

A ningú no se li escapa la dificultat que comporta ser un bon polític. Per això tributem admiració i agraïment al polític que es lliura a aquest servei i ho fa bé.

Sabem que la fe és una mirada nova i pròpia sobre el món i l'existència sencera. Des d'ella adreçem els nostres ulls a la realitat política concreta. I ens adonem immediatament que la llum de Jesucrist, projectada sobre la vida política, produeix dos efectes aparentment contradictoris.

D'una banda, la mirada cristiana permet desmitificar la «solució» política dels problemes humans, quan aquesta adquireix trets messiànics, crea ídols i mites amb una poderosa força atractiva. És un recurs freqüent del discurs polític, que busca per tots els mitjans guanyar adeptes: exagerar els efectes beneficiosos del propi projecte, adornant-los amb formes i colors estimulants, ocultar els seus

límits, criticar absolutament els projectes dels adversaris, parlar solament de les pròpies virtuts, omplir-se la boca de promeses... És una temptació en la qual cauen els polítics en la mesura en què són més radicals: el seu llenguatge esdevé absolut, sense matisos, de manera que aconseguen entusiasmar, gràcies a la impressió de valentia, claredat i eficàcia.

No són pocs els testimoniatges de joves lluitadors al món de la política que, sense deixar de valorar aquesta lluita, s'adonen que «esperaven i li demanaven massa». A manera de testimoniatge gairebé extrem, esmentem el d'Etty Sillesum, que va acabar morint en el camp de concentració, on havia estat reclosa com a jueva i acusada de lluitar contra el règim dictatorial. Així ho explicava P. Lebeau, estudiós de la seva figura:

Etty s'adona, en la seva relació personal amb Déu, que Ell és l'únic Absolut —el de l'Amor— que justifica la seva adhesió incondicional i la prevé contra la temptació d'«aquesta adoració que s'equivoca d'objecte» (segons expressió de

Marguerite Yourcenar): «Un amor als éssers humans, pel qual hauré de batre'm. Lluitar, no en política o en un partit, sinó en mi mateixa, encara que una falsa vergonya em reté a l'hora d'assumir aquest amor.»

Crear mites i ídols, construir «maniqueus», és a dir, enemics absoluts, demanar, en conseqüència, el vot o cridar a l'acció política sistemàtica «contra aquests enemics», són símptomes clars de ceguesa, error i deformació de la realitat.

La realitat, que aquesta jove havia descobert a través de la fe cristiana, era que

- L'únic absolut és el Déu que s'ha revelat en Jesucrist com a Amor, davant el qual ella, i tot ésser humà, ha de definir-se.
- L'únic, l'adoració del qual no és servitud, ni esclavatge, ni falsejament, sinó llibertat.
- I que la primera crida a la lluita és contra el propi egoisme, en el camp de batalla de la interioritat.

És una llàstima que, estant tan necessitats de gent, especialment joves, que es lliuri netament a la bona política, s'hagi de recórrer al llenguatge agressiu, mitificador i maximalista per aconseguir adhesions i compromisos veritablement transformadors. Però no tot estarà perdut, mentre puguem viure una fe que no només desmitifica, sinó que també eleva l'acció política a un dels més alts serveis que l'ésser humà pot retre a la societat i al món.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

La pau es diu de moltes maneres (I)

La pau adquireix moltes formes i tipologies. Sant Agustí, en un conegut fragment de *La ciutat de Déu*, distingeix diferents formes. La seva filosofia va tenir una gran influència en el pensament occidental i ha arribat fins als nostres dies.

La pau, tal com ell la concep, és la tranquil·litat de l'ordre (*tranquillitas ordinis*) i l'ordre és la disposició en la qual cada cosa ocupa el seu lloc corresponent.¹

Escriu sant Agustí: «La pau del cos és l'ordre harmoniós de les seves parts. La pau de l'ànima irracional és l'ordenada quietud de les seves apetències. La pau de l'ànima racional és l'acord entre pensament i acció. La pau entre l'ànima i el cos és

l'ordre de la vida i la salut en l'ésser viu. La pau de l'home mortal amb Déu és l'obediència ben ordenada segons la fe sota la llei eterna. La pau entre els homes és la concòrdia ben ordenada. La pau domèstica és la concòrdia ben ordenada en el manar i obeir dels que conviuen junts. La pau d'una ciutat és la concòrdia ben ordenada en el govern i en l'obediència dels seus ciutadans. La pau de la ciutat celestial és la societat perfectament ordenada i perfectament harmoniosa en el gaudir de Déu i en el mutu goig amb Déu. La pau de totes les coses és la tranquil·litat en l'ordre. I l'ordre és la distribució dels éssers iguals i diversos, assignant-los a cadascun el seu lloc.»²

Si atenem a cadascuna de les frases que hi ha en el text precedent, és possible fer-se un quadre exhaustiu de les diverses formes de pau que existeixen.

També és veritat que, després de fer-lo, ens adonarem que la pau total, la plena pacificació del jo i del seu entorn és quelcom que no es pot posseir mai del tot, però que anhelem profundament.

¹ Cf., SANT AGUSTÍ, *De la ciutat de Déu*, 19, 13, PL 41, 460.

² *Ibidem*.

ECO DE LA PALABRA

LOS POLÍTICOS

Desmitificació

La política es el arte de ejercer el poder para el bien común y el político es un servidor de ese bien. O sea, la política es un arte y el político es un artista.

A nadie se le oculta la dificultad que entraña ser un buen político. Por ello tributamos admiración y agradecimiento al político que se entrega a ese servicio y lo hace bien.

Sabemos que la fe es una mirada nueva y propia sobre el mundo y la existencia entera. Desde ella dirigimos nuestros ojos a la realidad política concreta. Y notamos inmediatamente que la luz de Jesucristo, proyectada sobre la vida política, produce dos efectos aparentemente contradictorios.

Por un lado, la mirada cristiana permite desmitificar la «solución» política de los problemas humanos, cuando ésta adquiere rasgos mesiánicos, crea ídolos y mitos con poderosa fuerza atractiva. Es un recurso frecuente del discurso político, que busca por todos los medios ganar adeptos: exagerar los efectos beneficiosos del propio proyecto, adornándolos con formas y colores estimulantes, ocultar sus límites, criticar absolutamente los proyectos de los adversarios, hablar sólo de las propias virtudes, llenarse la boca de promesas... Es una tentación en la que caen los políticos en la medida en que son más radicales: su lenguaje es absoluto, sin matices, de forma que logran entusiasmar, gracias a la impresión de valentía, claridad y eficacia.

No son raros los testimonios de jóvenes luchadores en el mundo de la política que, sin dejar de valorar esa lucha, caen en la cuenta de que «esperaban, le pedían demasiado». A manera de testimonio casi extremo, mencionamos el de Ety Sillesum, que acabó muriendo en el campo de concentración, donde había sido recluida como judía y acusada de luchar contra el régimen dictatorial. Así lo explicaba P. Lebeau, estudioso de su figura:

Ety se da cuenta, en su relación personal con Dios, de que Él es el único Absoluto —el del Amor— que justifica su adhesión incondicional y le previene contra la tentación de «esa adoración que se equivoca de objeto» (según expresión de Marguerite Yourcenar): «Un amor a los seres humanos por el que tendré que batirme. Luchar, no en política o en un partido, sino en mí misma, aunque una falsa vergüenza me retiene aún a la hora de asumir este amor.»

Crear mitos e ídolos, construir «maniqueos», es decir, enemigos absolutos, pedir, en consecuencia, el voto o llamar a la acción política sistemáticamente «contra esos enemigos», son síntomas claros de ceguera, error y deformación de la realidad.

La realidad, que esta joven había descubierto de la mano de la fe cristiana, era que

- El único absoluto es el Dios que se ha revelado en Jesucristo como Amor, ante el cual ella, y todo ser humano ha de definirse.
- El único, cuya adoración no es servidumbre, ni esclavitud, ni falseamiento, sino libertad.
- Y que la primera llamada a la lucha es contra el propio egoísmo, en el campo de batalla de la interioridad.

Es una lástima que, estando tan necesitados de gente, especialmente jóvenes, que se entregue limpiamente a la buena política, se tenga que recurrir al lenguaje agresivo, mitificador y maximalista para lograr adhesiones y compromisos verdaderamente transformadores. Pero no todo estará perdido mientras podamos vivir una fe que no sólo desmitifica, sino que también eleva la acción política a uno de los más altos servicios que el ser humano puede prestar a la sociedad y al mundo.

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

En la festividad de Sta. Maria Magdalena de Pazzi

Aquest any es compleixen 450 anys de la mort de la santa carmelitana Maria Magdalena de Pazzi, la gran mística florentina.

L'Orde del Carme s'ha proposat celebrar aquesta efemèride amb el propòsit de donar a conèixer la seva vida i doctrina, ri-

quesa i patrimoni de tota l'Església.

Amb aquesta intenció, el bisbe Agustí ha estat convidat a presidir l'eucaristia al convent de les carmelites de Vilafranca el proper dimecres 25 de maig, a les 18.30 h, dia de la festivitat d'aquesta santa de Florència.

Visió de santa Maria Magdalena de Pazzi, de Pedro de Moya

Viure la Misericòrdia: de la teoria a la pràctica

Dimecres 4 de maig, a les 18 h, va tenir lloc a la Parròquia de Santa Madrona de Barcelona la presentació dels vuit llibres sobre l'Any Sant de la Misericòrdia, promoguts pel Consell Pontifici per a la Promoció de la Nova Evangelització i editats pel Centre de Pastoral Litúrgica per encàrrec de la Conferència Episcopal Tarraconense. Van intervenir F. Xavier Aróztegui, Jaume Fontbona, Maria Guarch, Norbert Miracle, Mercè Solé, M. Àn-

gels Termes, Joan Torra, així com Eduard Sala, cap d'Acció Social de Càritas Diocesana de Barcelona. Els vuit volums porten aquests títols: *Celebrar la Misericòrdia*, *Els salms de la Misericòrdia*, *Les paràboles de la Misericòrdia*, *La Misericòrdia en els Pares de l'Església*, *Sants en la Misericòrdia*, *Els papes i la Misericòrdia*, *Les obres de Misericòrdia corporals i espirituals* i *La confessió, sagrament de la Misericòrdia*.

Trobada catalano-balear de Justícia i Pau 2016

Tindrà lloc el proper dissabte 28 de maig, al

Centre Cultural i de Lleure La Vagoneta, de Sant Just Desvern i s'aprofundirà el contingut de l'encíclica del papa Francesc *Laudato si'*, que és alhora una lloança a Déu pel do de la natura, una dura denúncia dels greus problemes ecològics causats per l'activitat humana i una crida a respectar, protegir, estimar i administrar la natura per a les generacions futures. A la salutació de benvinguda intervindran el bisbe Agustí Cortés i el rector de la Pquia. dels Sants Just i Pastor, Mn. Joaquim Rius, en nom de Justícia i Pau de St. Just Desvern.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Misericòrdia i justícia

Heus aquí una altra manera de fer justícia que la Bíblia ens presenta com l'autèntic camí a seguir.

Es tracta d'un procediment que evita el recurs al tribunal i preveu que la víctima s'adrexi directament al culpable per invitar-lo a convertir-se, ajudant-lo a comprendre que està fent mal, apel·lant la seva consciència. D'aquesta manera, finalment tornant enrere i reconeixent l'error propi, ell pot obrir-se al perdó que la part ofesa li està oferint. I això és bo: a continuació de la persuasió del que

és dolent, el cor s'obre al perdó que li és ofert. Aquesta és la manera de resoldre els conflictes dintre de les famílies, en les relacions entre els esposos o entre els pares i els fills, on el qui se sent ofès estima el culpable i desitja salvar la relació que l'uneix a l'altre.

Aquest és un camí difícil. Requereix que el qui ha patit el mal estigui disposat a perdonar i desitgi la salvació i el bé de qui l'ha ofès. Només així la justícia pot triomfar, perquè, si el culpable reconeix el mal que ha fet i deixa de fer-lo, això fa que el mal deixi d'e-

xistir, i que el qui era injust esdevingui just perquè ha estat perdonat i ajudat a retrobar el camí del bé. I aquí comença el perdó, la misericòrdia.

És així com Déu actua amb nosaltres, pecadors. El Senyor ens ofereix contínuament el seu perdó i ens ajuda a acollir-lo i a prendre consciència del nostre mal, per poder-nos-en alliberar. Perquè Déu no vol la nostra condemna, sinó la nostra salvació. Ell, el Senyor de la misericòrdia ens vol salvar a tots!

(Dimecres, 3 de febrer de 2016.)

Montserrat al Monestir de Sant Benet

El dia de la patrona de la diòcesi, la Mare de Déu de Montserrat, el bisbe Agustí va presidir l'eucaristia al monestir de les monges benedictines presents al bisbat. Una imatge record d'aquella celebració és la fotografia de les darreres abadesses de Sant Benet amb el bisbe Agustí: La Gna. Maria Cecília Boqué, de 99 anys, la Gna. Montserrat Viñas i l'actual abadessa, Maria del Mar Albajar. Junt amb elles, hi era també la mare abadessa del Monestir de la Santa Família, de Manacor, Margalida Antònia Llteres.

Presentació d'*Amoris laetitia* per als agents de Pastoral Familiar de la diòcesi

El passat dissabte 7 de maig, a la tarda, el bisbe Agustí va presentar l'exhortació apostòlica aturant-se en els punts que tracten la necessitat d'una bona preparació al matrimoni i, en aquesta línia, va recordar les orientacions per a l'acolliment de promeses que els bisbes de la CET van aprovar fa alguns anys. La sessió va acabar amb un intercanvi d'experiències i reflexions en referència a la proposta d'*Amoris laetitia* i es va acordar continuar treballant sobre els continguts de la mateixa en properes reunions.

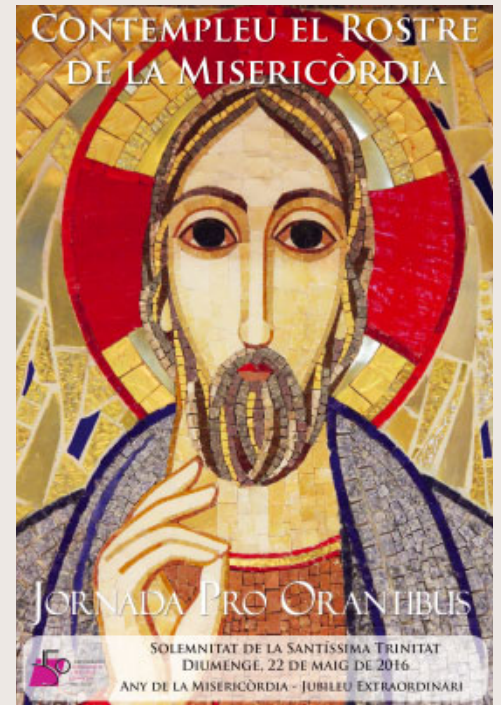
Institució de ministeris de lectors i acòlits al Seminari Conciliar de Barcelona

El proper dimarts, 24 de maig, a les 20 h, a la capella del Seminari Conciliar, el bisbe Agustí instituirà lectors el seminarista Javier Ojeda, juntament amb altres sis seminaristes de l'arxidiòcesi de Barcelona, i acòlits els seminaristes Jordi Mondragon i Mario Pardo, de la nostra diòcesi, i també Iñaki Marro, de Barcelona. Donem-ne gràcies a Déu i preguem per tots ells en aquest pas cap al presbiterat.

JORNADA «PRO ORANTIBUS»

«Contempleu el rostre de la Misericòrdia»

A vui, 22 de maig, solemnitat de la Santíssima Trinitat, celebrem aquesta Jornada: un dia per a que el poble cristià prengui consciència, valori i agraeixi la presència de la vida contemplativa.

El lema d'aquest any en consonància amb l'Any de la Misericòrdia és: «Contempleu el rostre de la Misericòrdia.»

En aquesta Jornada «és just i necessari» que preguem per les persones contemplatives, que girem la mirada i el cor als seus monestirs i demanem per les seves intencions.

AGENDA

- Catedral de Sant Llorenç:**
 - Dedicació del temple. És el dia 26 de maig, i el bisbe Agustí presidirà l'eucaristia de les 20 h.
 - Corpus. Diumenge 29 de maig, a les 19 h, eucaristia presidida pel bisbe Agustí i a continuació, processó del Santíssim per la Plaça de la Vila.
- Curs d'iniciació al voluntariat, de Càritas Diocesana.** Adreçat als nous voluntaris de Càritas que s'han incorporat recentment o que encara no l'hagin realitzat. Tindrà lloc els dissabtes 28 de maig i 4 de juny de 2016, de 9.30 a 13 h, a la Casa de l'Església.
- El bisbe Agustí, a la missa de La 2.** El proper diumenge, 29 de maig, a les 10.30 h, l'eucaristia que retransmet en català TVE per La 2 des del Monestir de Sant Domènec, de les Monges Dominiques, a Sant Cugat del Vallès, serà presidida pel bisbe de St. Feliu de Ll.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

- 23. ■ Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [1Pe 1,3-9 / Sl 110 / Mc 10,17-27]. Sant Desideri, bisbe i màrtir; sant Joan Bta. de Rossi, prevere fundador.
- 24. ■ Dimarts** [1Pe 1,10-16 / Sl 97 / Mc 10,28-31]. Maria Auxiliadora i altres advocacions: Providència, Strada...; sant Vicenç de Lerins, prev., escriptor eclesiàstic; sant Genadi, bisbe; santes Susanna i Afra, mrs.; beat Joan Prado, prev. i mr.
- 25. ■ Dimecres** [1Pe 1,18-25 / Sl 147 / Mc 10,32-45]. Sant Beda el Venerable (673-735), prev. i doctor de l'Església; sant Gregori VII, papa (1073-1085), abans monjo Hildebrand; santa Maria Magdalena

- de Pazzi (Florència 1566-1607), vg. carmelitana; sant Urbà I, papa (222-230) i mr.; santa Magdalena-Sofia Barat, fund. rel. del Sagrat Cor, a París (SCJM, 1800); santa Vicenta Maria López Vicuña, vg., fund. rel. Maria Immaculada.
- 26. □ Dijous** [1Pe 2,2-5.9-12 / Sl 99 / Mc 10,46-52]. Sant Felip Neri (Florència 1515 - Roma 1595), prev. fund. Congregació de l'Oratori (CO, 1551); sant Zacaries, bisbe; sant Quadrat, mr., deixeble dels apòstols; sant Eleuteri, papa (grec, 175-189) i mr.; santa Marianna de Jesús Paredes i Flores, vg.
- 27. ■ Divendres** [1Pe 4,7-13 / Sl 95 / Mc 11,11-26]. Sant Agustí de Canterbury (s. vi-vii), bisbe, abans

- monjo a Roma; sant Juli, mr.; sant Berenguer, monjo; beat Josep Tous (Igualada 1811 - Barcelona 1871), prev. i fund.
- 28. ■ Dissabte** [Jud 17.20-25 / Sl 62 / Mc 11,27-33]. Sant Germà, bisbe de París; sant Emili, mr.; santa Maria-Anna de Jesús Paredes, vg., d'Equador.
- 29. □ Diumenge vinent**, El Cos i la Sang de Crist (lit. hores: 1a setm.) [Gn 14,18-20 / Sl 109 / 1C 11,23-26 / Lc 9,11b-17]. Sant Just (s. vi), bisbe d'Urgell; sant Pere Sans, bisbe de Foquien i mr. a la Xina (1747), nat a Ascó (Ribera d'Ebre), dominic; beat Feliu de Nicòsia, religiós caputxí; beat Ramon Escrivà i companys màrtirs.

La Santíssima Trinitat

COMENTARI

En el nom del Pare, i del Fill i de l'Esperit Sant

Miniatura de la Santíssima Trinitat extreta de llibre de *Les grans hores d'Anna de Bretanya* (1503-1508). Biblioteca Nacional de França

▶ Lectura del llibre dels Proverbis (Pr 8,22-31)

Això diu la Saviesa de Déu: «De molt abans de començar les seves obres el Senyor m'infantà com a primícia de tot el que ha fet. He estat configurada des de sempre, des del començament, abans que la terra existís. No hi havia encara els oceans, no existien les fonts d'on brollen les aigües, i jo havia nascut. He nascut abans que les muntanyes, abans que fossin plantades les altures; encara no havia fet la terra ni els llacs, ni la massa terrosa dels continents; quan ell instal·lava la volta del cel, jo hi era; quan traçava el cercle de l'horitzó sobre els oceans, quan fixava allà dalt el cobricel dels núvols, quan contenia les fonts de l'oceà, quan posava límits al mar que no desobeïx les seves ordres, quan construïa els fonaments de la terra, jo era al seu costat com un deixeble preferit, feia les seves delícies cada dia, jugava contínuament a la seva presència, jugava per tota la terra, i compartia amb els homes les meves delícies.»

▶ Salm responsorial (8)

R. *Senyor, sobirà nostre, que n'és de gloriós el vostre nom per tota la terra!*

Quan miro al cel que han creat les mans vostres, / la lluna i els estels que hi heu posat. / Jo dic: Què és l'home, perquè us en recordeu? / Què és un mortal, / perquè li doneu autoritat? R.

Gairebé l'heu igualat als àngels, / l'heu coronat de glòria i de prestigi, / l'heu fet rei de les coses que heu creat, / tot ho heu posat sota els seus peus. R.

Ramades de bous i ovelles, / fins i tot els animals de la selva, / l'ocell que vola i els peixos del mar, / i tot el que segueix els camins dels oceans. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,1-5)

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. Encara més: fins enmig de les proves trobem motiu de satisfacció, perquè sabem que les proves ens fan constants en el sofriment, la constància obté l'aprovació de Déu, l'aprovació de Déu dóna esperança, i l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 16,12-15)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Encara tinc moltes coses per dir-vos, però ara seria per a vosaltres una càrrega massa pesada. Quan vindrà el Defensor, l'Esperit de veritat, us guiarà cap al coneixement de la veritat sencera, perquè ell no parlarà pel seu compte: dirà tot el que sentirà dir i us anunciarà l'esdevenidor. Ell em donarà glòria, perquè tot allò que anunciarà ho haurà rebut d'allò que és meu. Tot el que és del Pare és meu; per això dic que tot allò que us anunciarà, ho rep d'allò que és meu.»

▶ Lectura del libro de los Proverbios (Pr 8,22-31)

Así dice la sabiduría de Dios:

«El Señor me estableció al principio de sus tareas, al comienzo de sus obras antiquísimas. En un tiempo remotísimo fui formada, antes de comenzar la tierra. Antes de los abismos fui engendrada, antes de los manantiales de las aguas. Todavía no estaban aplomados los montes, antes de las montañas fui engendrada. No había hecho aún la tierra y la hierba, ni los primeros terrones del orbe. Cuando colocaba los cielos, allí estaba yo; cuando trazaba la bóveda sobre la faz del abismo; cuando sujetaba el cielo en la altura, y fijaba las fuentes abismales. Cuando ponía un límite al mar, cuyas aguas no traspasan su mandato; cuando asentaba los cimientos de la tierra, yo estaba junto a él, como aprendiz, yo era su encanto cotidiano, todo el tiempo jugaba en su presencia: jugaba con la bola de la tierra, gozaba con los hijos de los hombres.»

▶ Salmo responsorial (8)

R. *Señor, dueño nuestro, ¡qué admirable es tu nombre en toda la tierra!*

Quando contemplo el cielo, obra de tus dedos, / la luna y las estrellas que has creado, / ¿qué es el hombre, para que te acuerdes de él, / el ser humano, para darle poder? R.

Lo hiciste poco inferior a los ángeles, / lo coronaste de gloria y dignidad, / le diste el mando sobre las obras de tus manos. R.

Todo lo sometiste bajo sus pies: / rebaños de ovejas y toros, / y hasta las bestias del campo, / las aves del cielo, los peces del mar, / que trazan sendas por el mar. R.

▶ Lectura de San Pablo a los cristianos de Roma (Rm 5,1-5)

Hermanos y hermanas:

Ya que hemos recibido la justificación por la fe, estamos en paz con Dios, por medio de nuestro Señor Jesucristo. Por él hemos obtenido con la fe el acceso a esta gracia en que estamos, y nos gloriamos apoyados en la esperanza de la gloria de los hijos de Dios. Más aún, hasta nos gloriamos en las tribulaciones, sabiendo que la tribulación produce constancia; la constancia, virtud probada; la virtud, esperanza, y la esperanza no defrauda, porque el amor de Dios ha sido derramado en nuestros corazones con el Espíritu Santo que se nos ha dado.

▶ Lectura del evangelio según san Juan (16,12-15)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Muchas cosas que me quedan por deciros, pero no podéis cargar con ellas por ahora; cuando venga él, el Espíritu de la verdad, os guiará hasta la verdad plena. Pues lo que hable no será suyo: hablará de lo que oye y os comunicará lo que está por venir.

Él me glorificará, porque recibirá de mí lo que os irá comunicando. Todo lo que tiene el Padre es mío. Por eso os he dicho que tomará de lo mío y os lo anunciará.»

La identitat profunda d'un altre només la puc conèixer acostant-me a ell i tractant-lo de prop.

«Qui és Déu?» és pregunta a la qual mai podré respondre bé situant-me fora dels seus camins.

«Per la raó natural, l'home pot conèixer Déu amb certesa a partir de les seves obres» (CCE 50).

Però hi ha diferència abismal entre l'esforç de l'home per arribar a Déu amb la llum de la raó i el do que Déu ens fa revelant-se Ell mateix.

En diverses ocasions i de moltes maneres Déu antigament havia parlat als pares per boca dels profetes; ara, en aquests dies que són els darrers, ens ha parlat en la persona del Fill (He 1,1) que és veritablement la Saviesa de Déu.

Per Ell la fe ens ha donat entrada en la gràcia d'esperar la glòria de Déu, amb la certesa de que l'esperança no pot defraudar ningú després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.

Necessitem la llum de l'Esperit que guiarà cap al coneixement de la veritat sencera i sense el qual la Revelació seria una càrrega massa pesada.

En Déu la comunió de missatge està garantida. L'Esperit no parlarà pel seu compte: dirà tot el que sentirà dir perquè tot allò que anunciarà ho haurà rebut d'allò que és meu, proclama Jesús.

El misteri de la Stma. Trinitat porta la grandesa del Déu-tal-com-és, més enllà de si cap o no cap dins el nostre cap. Porta també el misteri d'amor del Déu únic que viu la diversitat de tres Persones en la més perfecta unitat d'amor: d'amor entre el Pare que ho posa tot a les mans del Fill (Jn 13,3) i el Fill que no pot fer res pel seu compte fora d'allò que veu fer al Pare (Jn 5,19).

Misteri de unió entre tots tres: l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu us farà recordar tot el que Jo —Jesús— us he dit i ensenyat (Jn 14,26).

La Santíssima Trinitat és l'origen, la icona i la meta de l'existència cristiana.

Mn. José Luis Arín